

despart de vârsta eroinei; efortul e stimabil, ca și rezultatul lui, dar nu mai mult. Această talentată actriță își așteaptă încă, în teatru, partitura ideală. Un alt personaj-cheie, Piciul, i-a revenit lui Vlad Zamfirescu, tânăr actor care a dovedit deja că nu este doar o "promisiune"; de astă dată el nu arată, parcă, siguranța obișnuită, mai ales în dialogurile cu Amicul (precis portretizat de Silviu Geamănu), răscumpărându-se însă, prin intensitate dramatică, în duetele cu Tatăl. Interpretat de Doru Ana, acesta din urmă are masivitatea brutală – nu numai exterioră – care se cerea, dar, din nefericire, replicile sale rămân, mai mult de jumătate, absolut neinteligibile. (De altfel, cusurul în

chestiune paște, în proporții variabile, *toată* echipa.) Minuțios pregătită și susținută, scurta apariție a Mirelei Gorea (Mama) reușește să devină semnificativă. Un personaj puternic caracterizat i se datorează Torei Vasilescu, actrița relevând nuanțat atât ambiguitatea "socială" cât și profilul "moral" fără echivoc al Femeii. Pomind, mai puțin inspirat, în tonul comediei grotești, Petre Lupu își conduce apoi foarte adecvat eroul (Profesorul) în zona dramei (melo, uneori) umaniste. O siluetă de plan secund (Plutonierul) capătă, mulțumită lui Ionel Mihăilescu, o neașteptată consistență comică. Debutanții Alina Berzunțeanu, Antoaneta Zaharia și Gheorghe Ifrim fă-

găduiesc să arate, în viitor, mai mult din ceea ce pot. Mai puțin supravegheată, contribuția Danielei Nane nu este, nici ea, lipsită de importanță.

Am trecut în revistă, fie și lapidar, toate evoluțiile interpretative pentru că pe ele se sprijină, în primul rând, spectacolul. Regizorul le-a condus și armonizat cu știința sa, deseori verificată, de a pune în valoare actorii. O atenție mai susținută față de mizanscena propriu-zisă, care pare câteodată a scăpa de sub control, târăgându-se aritmic pentru ca să se adune și să dobândească pregnanță abia către final, n-ar fi stricat, fără îndoială, nimănui. Inclusiv privitorului.

Alice Georgescu

Patru, Doamne, și toți patru...

Cum se numeau cei patru Beatles?

CUM SE NUMEAU CEI PATRU BEATLES? de Stephen Poliakoff. Traducerea : Florian Pittiș
• TEATRUL DRAMATIC din BAI A MARE • Data reprezentației: 27 septembrie 1998 • Regia: Marius Olteanu • Scenografia: Mihai Vălu • Distribuția: Lucian Prodan (Lennart), Petre Ghimbășan (Rex), Corina Cemea (Nicola Davis); în alte roluri: Nicoleta Bolcă, Gheorghe Lazarovici.

O pțiunea pentru un asemenea text este justificată de simplitatea lui, de o problematică destul de atractivă și, la urma urmei, de posibilitatea realizării, cu mijloace puține, a unui spectacol care să "țină" la publicul tânăr și în care el, publicul, să asculte și ceva muzică.

Din păcate, montarea de la Baia Mare nu a avut nici o idee clară, textul a fost fărâmițat de momente muzicale lungi și fără nici un "apropo", pe fondul cărora personajele se dedau la acțiuni parazitare, nemotivate. Pe deasupra, actorii nu au adoptat un ton just și au fost indolenți în tratarea rolurilor. Cu un plus pentru Corina Cemea și șapte minusuri pentru Lucian Prodan, care nu se auzea nici când vorbea la microfon și avea gesturi absolut

gratuite. Vinovat principal: regizorul. Capul lui Marius Olteanu vrem! Spectacolul a fost lipsit de structură pentru că, încercând pe rând câteva interpretări ale textului, ca pe niște haine, directorul de scenă le-a aruncat tot pe rând, părându-i-se, poate, că nu-i vin bine. Dar, așa, a rămas repede cum e mai rău, adică dezbrăcat.

Cum poate vă amintiți, un disk-jockey se îndrăgostește microfonic-telefonice de o ascultătoare fidelă, cam săracă, inclusiv cu duhul, dar visătoare. O premiază cu de la el putere pe la concursurile la care ea participă frenetic. Idilă de la distanță dar, în final, nu biata Nicola va câștiga "concursul secolului". Temă subțirică. Totuși, se puteau lucra cel puțin patru variante: a. Radio-manipulatorul demonic, seducător

nimicește destine; b. Când își înțelege puterea nejustificată, manipulatorul o pică anume pe fată ca să n-o lase pradă "sistemului"; c. Fata se abandonează seducției până vede ce e în spatele microfonului și atunci pierde deliberat; d. Disk-jockey-ul coboară în uman, iar el, de fapt perdant, și perdanta Nicola vor trăi fericiți etc. Dintre acestea, plus altele posibile, regizorul încearcă puțin din fiecare. Merge mai ales pe pista "b". Dar Lucian Prodan joacă mereu pe "a" și uneori pe "d", iar Corina Cemea ne face să credem că se va adopta soluția "c". Până la urmă, nefericire, nu se leagă nimic. Incoerență.

O miză mitică este și "actualizarea" cântecelor cu care Lennart își seduce publicul. Dincolo de aceste intenții și pomiri duse doar până la jumătate, lucrul regizorului cu textul și actorii precum și al actorilor înșiși este ne-gi-jent. Dacă vino-vaii trebuie sancționați pentru ceva, acest lucru este "neglijența în serviciu". Un singur lucru aproape perfect: picioarele Nicoletei Bolcă, prezentate însă prea des și fără raport direct cu acțiunea dramatică.

Horia Gârbea

Rutina adulterului

Hotel

Camera de hotel nu are nimic dintr-un "cui-bușor de nebunii", iar ministrul și secretara se pregătesc pentru adulterul planificat ca pentru o sarcină de serviciu. Scuzele telefonice adresate soției au și ele intonațiile inconfundabile ale rutinei. Un cadavru bine plasat, în cele din urmă nu cine știe ce

HOTEL de Ray Cooney. Traducerea: Patric Petre Marin. Variantă scenică de Horațiu Mălăele • TEATRUL "OVIDIU" din CONSTANȚA • Data reprezentației: 3 octombrie 1998 • Regia: Horațiu Mălăele • Decorul: Sică Rusescu • Costumele: Carmencita Brojboiu • Distribuția: Dan Condurache/Vasile Cojocaru (Richard Willey), Lică Gherghilescu (Chelnerul), Radu Niculescu (George Pigden), Daniela Diaconescu-Ursache (Pamela Willey), Liviu Manolache (Administratorul), Iulian Enache (Ronnie Bridge), Ana Maria Tramundana (Jane Bridge), Mirela Klein (Sora Foster), Clara Ghiuvelechiian (Camerista), Cosmin Mihale (Un cadavru), Alexandru Mereuță (Doamna Pigden).

mort, tulbură orarul, declanșând ceea ce ar trebui să fie iureșul comic al adevărului, înlăturând o minciună minoră, cu posibile urmări majore. Apar mereu personaje noi, care încercă tot mai tare itele, din prostie, din rapacitate, din gelozie, din gust pentru agitația gratuită.

Cu instinctul său comic infailibil, Horațiu Mălăele găsește tonul acestui spectacol, între ceea ce e posibil și ceea ce ne face să râdem pentru că din componentele realității se construiește, în trei dimensiuni, imposibilul. Când actorii se încumetă să facă echilibristică pe această sârmă subțire, rezultatul este notabil, așa cum se întâmplă cu Radu Niculescu, care în aparența subaltermului insipid ascunde un instinct erotic hămesit. Întârziatul "băiețel al mamei" este un bărbat focos, cu inițiative neașteptate și de neamănat. În rolul chelnerului *factotum*, care înțelege situația și rezolvă pe bani toate problemele concrete, Lică Gherghilescu intro-

duce hazos experiența balcanică în textul britanic. Întâmpinat cu aplauze la intrarea în scenă și cu urale la sfârșitul spectacolului, Dan Condurache și-a consolidat astfel statutul de vedetă în piesele lui Ray Cooney (la Teatrul Mic joacă în piesa **Bigamul** a aceluiași autor), ceea ce nu e puțin, dar nici mare lucru. Cosmin Mihale este foarte expresiv sub formă de cadavru inert, lipsit de *rigor mortis* și starea lui determină desfășurarea întâmplărilor de pe scenă; păcat că învie și agitația lui devine un factor de dezordine.

Femeile din distribuție își asumă, mai mult sau mai puțin grațios, rolul utilitar acordat de autor și necombătut de regizor. În seara premierei era evident că spectacolul a fost definitiv în grabă: evoluția ritmică haotică, momentul când situațiile alunecă pe panta absurdului se dilua într-o îmbulzeală zgomotoasă în care hazul își pierde vizibilitatea.

Petrecerea de după spectacol a adunat

artiști mulțumiți de ce au făcut și oaspeți fericiți că stau în preajma artiștilor mulțumiți. Nu e plăcut să strici plăcerea unor oameni, așa că m-am gândit că, așa cum e, spectacolul reprezintă un soi de evadare benignă și nici nu a ambiționat mai mult. Doar cronicarul ambiționează să explice plăcerea, dar mai ales să înțeleagă de ce în toiul încercărilor se uita mereu la ceas.

Dan Condurache și Lică Gherghilescu

Magdalena Boiangiu

Cât despre New York...

Nanny

În asociere cu directorul-regizor al unei companii de teatru newyorkeze, cu un dramaturg irlandez și cu un compozitor american, Teatrul "Nottara" iese pe piață cu un spectacol intrând în competiție cu sitcomurile și serialele sud-americane cu care sunt atât de generoase toate canalele de televiziune din România.

Îndemănarea cu care sunt combinate clișeele realismului minor cu locurile comune ale psihanalizei poate da rezultate odihnitoare: spectatorul nu are a se aștepta la surprize. "Curajoasă, dură, tandră, pătimașă, nostimă. Într-un cuvânt irlandeză" – scrie despre piesă în caietul (caietelul) program al spectacolului. E adevărat, dar toate aceste calități nu sunt copleșitoare și autorul nu posedă talentul de a le exprima simultan, adică dramatic. Când e dură nu e nostimă, când e curajoasă nu e tandră și tot așa. Dacă monotonie devine prea evidentă, este convocată o fantomă binevoitoare, care explică derivatele comportamentale ale unor ființe prea previzibile pentru a fi considerate oameni, prea puțin expresive pentru a fi denumite personaje.

Paralele cu adevărul vieții, asemenea alcătuirii trebuie luate ca atare: orice exces de interpretare dă senzația unui pas în gol. E o cerință înțeleasă de

NANNY de James MacGuire. Traducerea: Tania Filip • TEATRUL "NOTTARA" • Data reprezentației: 2 octombrie 1998 • Regia: Tom Ferriter • Scenografia: Sică Rusescu • Muzica: Michael Valenti • Distribuția: Ruxandra Sireteanu (Nanny), Camelia Zorlescu (Dodie Harkness), Ion Siminie (Jock Harkness), Cristian Șofron (Gabe Harkness), Claudiu Romilă (Paul Harkness), Andreea Măcelaru (Jennifer), Ada Navrot (Alison), Petrică Popa (Preotul), Mihaela Mihai (Hoțul, Fotograful).

Ruxandra Sireteanu, Camelia Zorlescu, Ion Siminie – toți supunându-se cu un oarecare umor dulcегărilor unei melodrame abuzând de declarații sentimentale, în absența complexității sentimentelor reale. Ada Navrot compune cu exces de zgomot și mișcare o caricatură complet neadecvată curgerii molcome a

întâmplărilor.

S-ar putea ca acest spectacol să aducă public la teatru. Dar în nici un caz nu va forma public de teatru, aici, la București. Cât despre New York, nu ne pronunțăm.

Magdalena Boiangiu

Cristian Șofron, Ada Navrot și Ruxandra Sireteanu

foto: Cristian Anton

